

ἀπορρεμπελεύω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπορρεμπελεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρεμπελεύω.

Γίνομαι ἐντελῶς ἀκατάστατος, ἀτίθασος: Πάει, ἀπορρεμπελέειρε ὁ γιός σου Μάν. Κλείσανε τὰ σχολεῖα κι ἀπορρεμπελέψανε τὰ παιδιὰ ἐνιαχ. Ἦτονε ρέδελο, μὰ οἱ φίλοι ἐπορρεδελέψα δο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἦκατσεν πάλι μέσ' ὅς τσοὶ ρύμνες κ' ἐπορρεδέλειρε αὐτόθ. Ἀπορρεδελεμένος εἶσαι πάλι ἐοῦτες τσοὶ μέρες αὐτόθ.

ἀπορρέσ-σω ἀμάρι. πορρέσ-σω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρέσσω. Πβ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 77.

1) Ἐπὶ ὕδατος, διαπερῶ τι, διέρχομαι διὰ τῶν πόρων τινός: Τὸ νερόν ἐπόρρεξεν τὰ ροῦχα μου ἢ ἐπόρρεξεν ποὺ τὰ ροῦχα μου. 2) Ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ, νὰ διαρρεύσῃ: Τὰ ροῦχα ἐν πορρέσ-σουν ὅσα νερὰ τὸι ἄνε π-πέσουν πάνω τους.

ἀπορρέτσινο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρετσίνα.

Ἦ ἐκ τῶν οἰνοφόρων βυτίων μετὰ τὴν κένωσιν αὐτῶν ἐξαγομένη τρύξ. Συνών. λάσπη.

ἀπορρημάζω σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρημάζω.

Καθιστῶ τι ἐντελῶς ἔρημον, ἄνευ κατοίκων: Ἐφτὰ ὀχτὼ χρόνια ἔμεινε σχεδὸν ἔρημο τὸ νησί . . . ἔρχονταν μονάχα . . . κουρσάροι καὶ τὸ ἀπορρημάζαν Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 30. Ἀμτβ. καθίσταμαι ἐντελῶς ἔρημος, ἀπαλλοτριοῦμαι ἐπιμελείας, καλλιεργείας κττ. πολλαχ.: Ἀφησε τ' ἀμπέλι του κι ἀπορρημάξε. Ρημασμένο ἦτανε, μὰ τώρα ἀπορρημάξε Κρήτ.

ἀπορρηχία ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. Ἰων. ρηχίη.

Υποχώρησις τῆς πλημμυρίδος, ἄμπωτις.

ἀπόρριζα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) πόρριζα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρίζα.

Ἐκ τῆς ρίζης, πόρριζα: Ἐβκαλεν τὴν ἀθαδιὰν πόρριζα (ἀθαδιὰ = ἀμυγδαλῇ) Κύπρ. Ἀπόρριζα ἐχπάγεν Τραπ. Συνών. σύρριζα.

ἀπόρριζο τό, Σάμ. πορρίζιν Κύπρ.—Δλιπέρι. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,74

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρίζα.

1) Τὸ ἀπὸ τῆς ρίζης παραβλάστημα φυτοῦ, παραφυάς ἐνθ' ἄν.: Ἐφύτιστα τρία πορρίζια τῆς μηλεῖς τὸ ἐπίας μόνον ἓνα Κύπρ. || Ποίημ.

Εἶντα πορρίζιν, Νικολῇ, θέλεις γιὰ νὰ σοῦ δώσω

πὸ τοῦτα οὐλ-λα τὰ δεντρά πῶχω μέσ' ὅς τὸ τῆπίν μου;

θέλεις μηλεῖς, ρωδατῶνδῆς, πέ μου νὰ ξεορίζωσω

Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. εὐτελής, μὴ ὑπολογισίμος, ἄχρηστος Σάμ.: Ἰμεῖς εἵμασι ἀπόρριζα;

ἀπορρίζωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίζωνω.

Ἐκρίζωσις. Συνών. ξεορίζωμα.

ἀπορρίζωνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπορρίζω.

Ἐκβάλλω, ἀποσπῶ ἐκ τῆς ρίζης, ἐκρίζω ἐνθ' ἄν.: Ἐουρε τὸι ἀπερρίζωσε τὸ φυτὸ Ὁφ. Ἀνεμο δεντρά ἀπερρίζωσε αὐτόθ. Τῆς κορφῆς μου τὰ μαλλιά ἐπερρίζωθαν Οἶν. || Ἄσμ.

Νὰ σείσω τοὺς χαμάμπελους, ν' ἀπορρίζωσω δέντρα

Κερασ. Συνών. ξεορίζωνω.

ἀπόρριμμα τό, λόγ. κοιν. καὶ δημ. πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) πόρριμμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κύπρ. πόρριμμα Εὐβ. (Στρόπον.) π-πόρριμμαν Κύπρ. ἀπόρριμμα Ἦπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Λεπεν.) ἀπόρριγμα Ἦπ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀπόρριγμα Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) πέρριμμα Πόντ. ἀπόρριμ-μα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀπόρριμμα.

Α) Κυριολ. 1) Πᾶν τὸ ἀπορριπτόμενον ὡς ἄχρηστον κοιν. 2) Κόπρος Κύπρ.: Ἄσμ.

Γιατὶ μὲ τὰ πορρίμματα σ' ἀλείφω τὴ μονιδοῦνα.

3) Τὸ ἐκχυνόμενον σπέρμα ζώων καὶ ἀνθρώπων Κεφαλλ. Κύπρ.: Ἐπειάχτησαν τὰ πορρίμματα τοῦ γαδάρου π' ἀπ-πήδησαν τῆς γαδάρας Κύπρ. 4) Ἐπὶ ζώων, τὸ ἐκτρωθὲν ἔμβρυον πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Τὸ ζῷ ἀπόρριξε κ' ἐκεῖνος ἀποπίσω ἐπῆρε τὸ ἀπόρριμμα Πελοπν. Το' ἱφτὰ μῆνις τ' ἀπόρριγμα ζῆ, τσ' οὐχτὼ πιθαίρ' κι αὐτὸ κ' ἡ μάνα Θεσσ. (Πήλ.) Συνών. ἀπόβαλμα 2. 5) Δέρμα ἐκτρωθέντος ἔμβριου αἰγὸς ἢ προβάτου μεταβαλλόμενον εἰς καπνοσακκούλλαν Στερελλ. (Λεπεν.) 6) Χόρτον φυόμενον μετὰ βροχὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους καὶ μετ' ὀλίγον ξηραίνόμενον Στερελλ. (Λεπεν.): Αὐτὸ εἶναι ἀπόρριμμα κι θὰ ξεραθῇ. 7) Πληθ., τὰ εἰς τοὺς νεονύμφους καταχύσματα Πόντ.

Β) Μετων. 1) Ἀνθρώπος ἐστερημένος πάσης ἀρετῆς, ἀνῆθικος, κακὸς Πελοπν. (Μάν.): Δὲ σὲ εἶδα νὰ πᾶς καὶ μ' ἓνα καλὸνε ἀνθρώπο, ὅλο μὲ τ' ἀπορρίμματα κάνεις παρέα.

2) Μικρόσωμος, δυσειδὴς πολλαχ.: Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἓνα ἀπόρριμμα Ἦπ. Ἐκαμε κι αὐτεῖνη ἓνα ἀπόρριμμα καὶ τὸ καμαρώνει Λευκ. Νά, ὅς τὰ μάτια σου, ἀπόρριμμα! Πελοπν. (Οἶν.) Βρὲ ἀπόρριμμα! Πελοπν. (Λακων.) Ἀπόρριμμα τ' κιαρατᾶ! Αἰτωλ. Ἀγρε, βρὲ ἀπόρριμμα! Θεσσ. Νὰ χαθῆς, ἀπόρριμμα! Ἀράχ.

ἀπορριμμός ὁ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. Κασιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίζω.

Ἦ παραμέλησις ἑαυτοῦ, ἢ ἐγκατάλειψις ἑαυτοῦ εἰς τὴν τύχην ἐνθ' ἄν.: Ἐ, καημένε, κ' εἶδα νὰ ὁ ἀπορριμμός σου καὶ τάξε πῶς εἶσαι ἐκατὸ χρόνῳ γέρωσ! (καὶ τάξε πῶς = ὥσάν νὰ) Ἐμπαρ.

ἀπορριξίδι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Νεογνὸν ἀσθενὲς ὡς τὸ ἐξ ἐκτρώσεως προελθόν.

ἀπορριξίμαιος ἐπίθ. Θήρ. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἀπουρριξίμαιος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσο.) πορριξίμαιος Α.Ρουμेल. Θράκ. (Σωζόπ.) Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. πορριξίμαιος Λέσβ. ἀπορριψίμαιος Κύπρ. πορριψίμαιος Κύπρ. ἀπορριχίμαιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. ριξιμαῖος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 241.

1) Ὁ οἶονε ἀπερριμμένος, περιφρονημένος ἐνθ' ἄν.: Ἐν εἶμαι ἀπορριξίμαιος Κύπρ. Ὁ γιός σου ὁ πορριψίμαιος αὐτόθ. Ἀπορριχίμαιος ἦτο γ' εὐτὸς πρῶτα, μὰ τώρα ν' καλὸς Ἀπύρανθ. Φτὴν τὴν κόρην πορριξίμαιαν τὴν ἔχετε; Ρόδ. Ἐχουν μας οἱ γονεοὶ μας πορριξίμαιους ὅς ἐοῦτην τὴν ἀχερῶνα Σύμ. || Παροιμ.

Ἀπορριξίμαιὸ καράβι | ὅς ἀγαθὸ λιμνῶνα φτάνει (πολλάκις ὁ περιφρονούμενος ὡς ἀβέλτερος βοηθεῖται ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ἐξασφαλίζεται) Θήρ. κ.ά.

Τ' ἀπορριξίμαιὸ καράβι | πάντα πρῶτο ὅς τὸ λιμάνι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. κ.ά. || Ἄσμ.

Τῇ βάγια μου, τῇ σκλάβᾳ μου τὴν πρὸ ἀπορριξιμαίᾳ μου, καὶ πάλε ν-ναὶ καὶ πάλ' ὄχι καὶ πάλε ὡς μοῦ δόξῃ
 Ρόδ. 2) Οὐδ. οὐσ., τὸ ἀπορριψεως ἄξιον, τὸ μακρὰν ἀπορριπτόμενον Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. — Λεξ. Αἰν.: Ἡ νόνα δὲν ἐννοίωσε τῆς ξενιτειᾶς τὴ φτώχεια καὶ δὲν ἔγινε ἀπορριξιμαῖο σὲ ξένον τόπο Θράκ. β) Τὸ ἐκθετον βρέφος Κύπρ. γ) Τὸ ἐξ ἀποβολῆς ἔμβρυον Λεξ. Αἰν.

ἀπορριξίμι τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) — ΧΧρηστοβασ. Διαγών. 37 ἀπορριξίμι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορριξιμαῖος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Τὸ ἐξ ἐκτρώσεως προελθὼν ἔμβρυον ἐνθ' ἄν. 2) Ἀπόρριμμα τοῦ σίτου, σκύβαλον Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

3) Τὸ ἐγκαταλελειμμένον, τὸ περιφρονημένον Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Παροιμ. Ἀπορριξίμι κάτεργο 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα.

ἀπορριφή ἡ, Κύθηρ. ἀπορριφή Ἰκαρ. ἀπορροφή Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπορριφή. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ἀπορροφή, ἐνθα τύπ. ἀπορροφή.

1) Ἀπόστημα ἀδένων Κρήτ. Κύθηρ. 2) Φλεγμονὴ τοῦ προσώπου πυώδης Ἰκαρ.

ἀπορρίχνω, ἀπορρίχτω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορρίχτω Κάρπ. κ.ἀ. ἀπορρίχνω σὺνηθ. ἀπορρίχνον βόρ. ιδίωμ. καὶ Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίχνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀπορρίχνου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀπορρίχνου Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Γορτυν. Μεσσ. Μάν.) ἀπορρίνω Ἡπ. (Τσαμαντ.) Πελοπ. (Κορινθ. Μαντίν.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίζω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίσσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπορρίττω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀπορριχτημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀπορριχτημένος Ἰος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπορρίπτω.

1) Θεωρῶ τινα ἀνάξιον προσοχῆς, περιφρονῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Ἰος Κάρπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ἀ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Μηχαν.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ἀ.: Εἶδα λοῦται ἐπόρριξές με καὶ θαρεῖς πρὸ πῶς εἶμαι ἓνα σκουπίδι Ἀπύρανθ. Μὴ τὸν ἀπορρίχνετε Σαρεκκλ. Δὲν ἀπορρίχνω γὰρ πρᾶμα κὶ ὅλα χρειάζονται Κρήτ. Ἀπουστὰν ἐπόθαν ὁ κύρις τῆς ἐπορρίχτηκεν (παρημέλησε τὸν ἑαυτὸν τῆς) αὐτόθ. Πᾶρι μι, μὴ μ' ἀπορρίξῃς Ἀδριανούπ. Ποτ-τέ μου ἐν σὲ ἀπορρίβκω Κύπρ. Ἐπόρριψεν τοὺς συγγενεῖς του τὸ ἐσῆκωσεν τὸν ξένον αὐτόθ. Ὁ Θεὸς ἐν ἀπορρίβκει τὸ πλάσμα του αὐτόθ. Ἀφοῦ εἶναι καλὴ ἡ καμένη κ' ὕστερα τὴν ἔχουνε ἀπορριχτημένη ὅλοι Ἀπύρανθ. Ἀπορριμμένου κασιᾶ Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀπορριμμένος εἶναι, γιατί' χει θλίψι Ἐμπαρ. || Παροιμ. Ἀπορριχτημένο κάτεργο σὲ ἀγαθὸ λιμῶνα (περὶ τῆς σημασίας ἰδ. ἀπορριξιμαῖος 1) Ἰος || Γνωμ.

Μὴν ἀπορρίχτης ἄνθρωπο μὲ τὴ δική σου γνῶσι, γιατί' δὲν ξέρεις ὁ Θεὸς εἶδα χεὶ νὰ τοῦ δώσῃ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπορριμμένη μ' ἔχουνε σὰν καλὰ μὲν 'ς τὸν κάμπο Σίφν.

Ἐσένα κὶ ἀπορρίχτασι πῶς θὰ μὴν εὖρης ταίρι, κ' ἐσοῦ βρες μὴν βασιλίσσαν ἀπὸ τὸ Κάτ' Ἀπέρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. πβ. Ἀλκίφρ. 1,6 «ἡγάγου με... οὐκ ἀπερριμμένην γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσῆμων».

2) Γεννῶ προῶρως, πάσχω ἀποβολήν, συνηθέστερον ἐπὶ ζώων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς σὺνηθ. καὶ Καλαβρ.

(Μπόβ.): Ἀπόρριξε ἡ ἀγελάδα - ἡ γίδα - ἡ προβατῖνα - ἡ φουάδα κττ. Ἀπόρριξαν τὰ πρόβατα σὺνηθ. Ἡ δεῖνα ἀπόρριξε Αἴγ. Ἀπόρριξε ἡ γ'ναῖκα Θεσσ. (Δομοκ.) Τοῦτ' ἡ γεναῖκα οὐλον τοῖαι ἀπορρίβκει τὰ μωρά της Κύπρ. Πολλὰς γυναῖκες 'ς τὴν ὄψι του ἐλπιούμηνσαν καὶ ἄλλες ἔγκυες ἀπόρριξαν ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 78. Γίδα ἀπορριγμένη (ἡ παθοῦσα ἀρτίως ἔκτρωσιν) Ἡπ. || Παροιμ. Ἡ καμήλα τοῦ φτωχοῦ ἀντὶ νὰ γεννήσῃ ἀπόρριξε (ὅτι πολλάκις ὁ πτωχὸς ὑφίσταται ζημίας τότε ἀκριβῶς, ὅταν προσδοκᾷ κέρδος) Ἡπ. || Ποίημ.

... ἡ μάννα ν' ἀπορρίχῃ
 ὅταν ἰδῇ τὸν ἥσκιο μας, 'ς τὰ στήθη της τὸ γάλα
 νὰ γίνεταί πικρὴ χολή, περὶδρομος, φαρμάκι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,26. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον ἄωρον πολλαχ.: Τὸ πόρριξε ἡ γαδιᾶρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τ' ἀπόρριξε ἡ φουράδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν ἐν γένει, ἀπορρίπτω τὸ ἄνθος ἢ τὸν μικρὸν ἔτι καρπὸν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύπρ. — ΓΚυριακ. Περονόσπορ. 4: Οἱ ἐλαῖες πόρριψαν φέτι τοὺς ἀθ-θούς Κύπρ. Τὰ πόρριχνει ἡ ντοματέα τὰ ντοματάκια Αὐλωνάρ. «Τὸ σταφύλι ἀπορρίχνει, ρεῦει ἐντελῶς ἢ γίνεται ριψίτης» ΓΚυριακ. ἐνθ' ἄν. β) Ἀνθῶ προῶρως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόρριξαν οὐλα τὰ κλαριά, γιατί' τὰ ξιγέλας ἡ καλουκισιά. γ) Βλαστάνω χόρτον, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν μετὰ τὰς πρώτας φθινοπωρινὰς βροχὰς φυεταὶ ὀλίγον χόρτον, ἐπακολουθήσῃ δὲ ξηρασίᾳ Ἡπ. Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.): Ἀπόρριξε ἡ γῆς Μάν. Ἐβριξε πρῶμα κὶ θ' ἀπορρίξῃ ἡ γῆς Λεπεν. Ἀμα βρέξ' τοῦ καλουκαίρ' ἀπορρίχν' ἡ γῆς Αἰτωλ. Δὲ θὰ χουμι καλὴ χροινιά φέτου, γιατί' θ' ἀπορρίξ' οὐ τόπους αὐτόθ.

4) Ἐπὶ ἀνδρός, ἀποσπερματίζομαι Κύπρ.: Ὅταν ἀρκι-νῇ ν' ἀπορρίβῃ ὁ ἄγρως, χοντρύνει ἡ φωνή του. Ἐπόρριψα 'ς τὸν ὕπνο μου. 5) Ἀποπατῶ, ἀποβάλλω τὴν κόπρον μου Κύπρ.: Νὰ πάω νὰ πόρριψω. 6) Ρίπτω, ἀπορρίπτω τινὰ πρὸς τι, ὠθῶ Ἀθῆν. Κάρπ.: Ἄσμ. Δὲν ἦρξες κρίσι νὰ μὲ πᾶς, κριτὴ γὰρ νὰ μὲ κρίνῃ, μόνε 'ς τὸ Θεὸ μ' ἀπόρριξε ποῦ γλήγορο τὸ δίνει Ἀθῆν.

Ἡ ἀάπη πύργους κατελγεῖ, πετένια ρίχτει κάτου καὶ παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ πόρριχτει τοῦ θανάτου

Κάρπ. 7) Μεταδίδω νόσον, ιδίωμα κττ. ἡ κάμνω νὰ μεταδοθῇ εἰς τινα Πελοπ. (Μάν.): Δὲν πάω, γιατί' ἔχει βλογιά καὶ θὰ μ' ἀπορρίξῃ. Εἶναι σπυριασμένος καὶ ἀπορρίζει ὅποιον πλησιάσῃ. Συνών. κολλῶ. 8) Παύω ρίπτων, τελειῶνω τὸ ρίξιμο Ἡπ. κ.ἀ.: Ἀπορρίχνω τὰ λιθάρια Ἡπ.

ἀπορρίχτημα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Περιφρόνησις, ὀνειδισμός: Τ' ἀπορριχτημάτων τὸν ἔχου γ' εὐτό.

ἀπορριχτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδουρριχτικός Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἐπὶ νοσήματος, μεταδοτικός, μολυσματικός ἐνθ' ἄν.: Ἀδουρριχτικεῖα ἀρρώστια Γέρμ.

ἀπορριχτός ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἀπερριμμένος, παρημελημένος: Παροιμ. Ἀπορριχτὸ καράβι 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα. Συνών. ἀπορριξιμαῖος 1.

ἀπόρριψι ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.) πόρριψι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόρριψις.

1) Ἐκχυσίς τῆς γονῆς τοῦ ἄρρενος, ἀποσπερμάτισις Κύπρ. 2) Ἐπὶ ζώων ἔκτρωσις τοῦ κυοφορουμένου

